

ANY VI ■ 1 DE MARÇ DE 2009 ■ NÚM. 9

RESSÒ DE LA PARAULA

El camí vers l'interior

Parlàvem de l'efecte terapèutic de la crisi: en el camí de la Quaresma pot significar un primer graó d'un procés de creixement. En efecte, la crisi ens permet assegurar que el nostre creixement no sigui en fals, doncs ens torna a la realitat. Com dèiem, les crisis «tenen la virtut d'aclarir la vista, posar al descobert tant el que hi ha, la vida tal qual és, com el que som, el nostre vertader ésser».

Les persones som com les fruites que ha fabricat la sàvia natura. Les fruites tenen allò més valuós ben amagat i protegit. Han desenvolupat una pell, una closca, per tal que la llavor, i la polpa que l'acompanya, restin ben arrecerades de les possibles agressions exteriors. Quan fem servir la fruita pel conreu o l'aliment, sabem que cal trencar i separar la pell si volem obtenir d'ella el seu millor benefici.

Així mateix nosaltres. Molt sovint vivim instal·lats en la superfície: anem fent, com si la imatge que donem, la nostra exterioritat, la dissimulació del nostre interior, pogués funcionar sempre. Però precisament allò que roman normalment amagat, és més nostre, és la nostra veritat. I el moviment psicològic, conscient o no, que el manté amagat és, com en el cas dels fruits, un desig de «protegir-lo de les agressions exteriors»; com una voluntat de preservar un espai d'intimitat i de llibertat, fora del domini aliè. De vegades també roman ignorat fins i tot per un mateix, distret amb les coses o temorenc de reconèixer el propi ésser.

Doncs bé, el que fa la crisi és trencar la closca protectora i treure la pell de l'aparença, de manera semblant a com fem amb la fruita per poder accedir a la llavor o a la polpa. Així, entenem el comportament terapèutic i educatiu de Déu amb el seu Poble: «El Senyor t'ha afligit i t'ha posat a prova per conèixer les inclinacions del teu cor» (Dt 8,2). No és que Déu ignori el que hi ha al nostre cor; sinó que som nosaltres els ignorants, i per molt que ens parlin i se'ns prediqui, fins que no passem per una situació crítica no ens adonem de la realitat. Podem anar fent el que «està bé», el que toca, el que la majoria de gent pensa que és bo: gestos solidaris, bones paraules, tolerància, comportament lliure, sensibilitat social... Fins i tot, en l'àmbit religiós, podem complir amb tot el que està manat... El cor, però, pot anar per un altre costat.

- El camí quaresmal comença amb un exercici d'humilitat i sinceritat, val a dir, de realisme valent. És quan vivim l'en-sorrament de falses seguretats.
- Entrem així en el camí de la pedagogia divina: malauradament som d'aquella pasta que necessita experimentar la crisi per a acceptar la realitat tal com és.
- Aleshores maldem per «solucionar» la crisi. I tant de bo assolíssim les solucions adients. Però, haurem guarit el cor?

El camí no ha fet més que començar. En l'horitzó hi ha una perspectiva encara més profunda i apassionant. No sortim de les imatges botàniques i recordem aquelles paraules del Senyor: «Us ho ben asseguro, si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Crit Solidari

► És el nom del nou butlletí trimestral, editat per l'Equip de Pastoral Obrera del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat des del passat mes de febrer. Vol ser una eina per conèixer la realitat social i laboral dels nostres pobles i ciutats i per compartir i proposar iniciatives pastorals. En el primer número es tracta sobretot dels efectes de la crisi i de l'acolliment de les persones immigrades. Per a rebre el butlletí, podeu adreçar-vos a p.obrera@bisbatsantfeliu.org. També es pot consultar la pàgina web www.bisbatsantfeliu.org.

NOTA DELS NOSTRES BISBES

Davant l'actual crisi econòmica

En la seva reunió dels dies 2 i 4 de febrer, els bisbes catalans varen reflexionar sobre l'actual crisi econòmica en una reunió de treball amb professors de la Facultat de Teologia de Catalunya, de la Facultat de Filosofia de Catalunya i amb experts d'ESADE i de l'IESE. Es va exposar la dimensió financera de la crisi econòmica, les seves causes i la seva dimensió social. També es va analitzar la situació actual des de la Doctrina Social de l'Església i la dimensió pastoral de la crisi actual.

«En el diàleg subsegüent a cadascuna de les ponències —diu el comunicat de la reunió— s'han precisat diversos aspectes d'aquesta greu crisi econòmica i de valors que estem patint i s'ha subratllat la necessitat de fer-hi front amb les actituds humanes i cristianes que es detallen en aquest comunicat.

«Davant l'actual crisi econòmica, els bisbes de la Tarracònese volem manifestar, en primer lloc, la nostra preocupació pels seus efectes dolorosos, especialment en les persones i sectors més pobres de la nostra societat. És hora de viure

una particular solidaritat amb tots ells i de col·laborar amb les institucions que —com Càritas i moltes altres, de l'Església i d'altres àmbits— es dediquen eficaçment a atendre aquestes persones.

«Al mateix temps, la situació actual —que inclou per a molts una incertesa personal i col·lectiva— ha de ser ocasió i és una crida a viure virtuts humanes i cristianes, com ara l'austeritat, l'ajut als altres, l'esperit de treball, la confiança en Déu.

«És hora, també, de mirar endavant i de treballar més esforçadament pensant en les generacions futures. Els bisbes fem una crida a tots els agents socials —autoritats, empresaris, dirigents, treballadors— a no decaure, malgrat la duresa de les circumstàncies, i a treballar amb esperança, però fent-ho d'acord amb els grans valors humans. En aquest punt, constatem més que mai la vigència i actualitat plenes dels principis de la Doctrina Social de l'Església, dels quals és hora de fer-ne un nou descobriment i una nova difusió.»

Els bisbes de Catalunya

Dia d'Hispanoamèrica

► Avui 1 de març l'Església celebra el dia d'Hispanoamèrica, que ens recorda els vincles de les nostres comunitats amb les comunitats germanes dels països llatinoamericans. En sintonia amb l'any de Sant Pau, el lema d'aquesta diada és: «Amèrica amb Crist, viu la missió».

DIUMENGE I DE QUARESMA

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 9,8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra».

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida».

► Salm responsorial (24)

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, / és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,18-22)

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyí Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Viví entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels.

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova».

► Lectura del libro del Génesis (Gn 9,8-15)

Dios dijo a Noé y a sus hijos: «Yo hago un pacto con vosotros y con vuestros descendientes, con todos los animales que os acompañaron: aves, ganado y fieras; con todos los que salieron del arca y ahora viven en la tierra. Hago un pacto con vosotros: el diluvio no volverá a destruir la vida, ni habrá otro diluvio que devaste la tierra.»

Y Dios añadió: «Ésta es la señal del pacto que hago con vosotros y con todo lo que vive con vosotros, para todas las edades: pondré mi arco en el cielo, como señal de mi pacto con la tierra. Cuando traiga nubes sobre la tierra, aparecerá en las nubes el arco, y recordaré mi pacto con vosotros y con todos los animales, y el diluvio no volverá a destruir los vivientes.»

► Salmo responsorial (24)

R. *Tus sendas, Señor, son mi misericordia y lealtad para los que guardan tu alianza.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas. / Acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 3,18-22)

Queridos hermanos: Cristo murió por los pecados una vez para siempre: el inocente por los culpables, para conducirnos a Dios. Como era hombre, lo mataron; pero, como poseía el Espíritu, fue devuelto a la vida. Con este Espíritu, fue a proclamar su mensaje a los espíritus encarcelados que en un tiempo habían sido rebeldes, cuando la paciencia de Dios aguardaba en tiempos de Noé, mientras se construía el arca, en la que unos pocos —ocho personas— se salvaron cruzando las aguas. Aque-

llo fue un símbolo del bautismo que actualmente os salva: que no consiste en limpiar una suciedad corporal, sino en impetrar de Dios una conciencia pura, por la resurrección de Jesucristo, que llegó al cielo, se le sometieron ángeles, autoridades y poderes, y está a la derecha de Dios.

► Lectura del evangelio según san Marcos (Mc 1,12-15)

En aquel tiempo, el Espíritu empujó a Jesús al desierto. Se quedó en el desierto cuarenta días, dejándose tentar por Satanás; vivía entre alimañas, y los ángeles le servían. Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el Reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

Sant Pau Apòstol. Pintura sobre taula, procedent d'Os de Balaguer. MNAC, Barcelona. L'espasa que porta l'apòstol simbolitza la Paraula de Déu que penetra fins a la més profunda intimitat del cor humà

COMENTARI

Pregó de la Quaresma

A la Tardor i a la Primavera la naturalesa es renova. També la comunitat cristiana, fidel a una tradició de molts segles i conscient de la necessitat permanent de purificació, en el temps de Quaresma enceta un procés de renovació en la fe, l'esperança i la caritat, és a dir, de la joia de viure.

El pitjor enemic en aquesta oportunitat de renovació és la rutina. No es tracta de la bona rutina, que és aquella que fa dels bons costums adquirits una via de protecció de la nostra feblesa. Es tracta d'aquella rutina que, en viure alienats, fa que ni ens plantejem el que ens passa.

Aquesta Quaresma tenim, doncs, una avinentesa de renovar la nostra vida. Per assolir aquesta fita, el que ens cal és fer cas a la crida del Dimecres de Cendra quan a l'evangeli se'ns va invitar a renovar la relació personal amb Déu (pregària), l'amor als altres (almoïna) i buidar el pes de les maletes del consum inútil, mitjançant l'austeritat (dejuni). Es tracta, doncs, de renovar l'autenticitat de la vida.

Per això, les preguntes plantejades per les temptacions de Jesús, són les preguntes clau de la vida dels cristians de tots els temps i les úniques que ens poden ajudar a viure una Quaresma innovadora. Aques-

tes preguntes vitals es poden formular així:

- Visc *solament* pendent del pa, dels diners i del consumisme, prescindint del voler de Déu i de les necessitats dels pobres?
- M'he muntat la vida, pendent *solament* de la imatge i del prestigi social?
- Busco la seguretat *solament* en la protecció del poder econòmic, polític, social i cultural de l'ordre establert?

En definitiva, la nit de Pasqua es prepara des d'avui...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46. ■ **dimarts**: Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15. ■ **dimecres**: Jo 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32. ■ **dijous**: Est 4,17ss / Sl 137 / Mt 7,7-12. ■ **divendres**: Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26. ■ **disabte**: Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48. ■ **diumenge** vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.): Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Sl 115 / Rm 8,31b-34 / Mc 9,2-10.

SÍNODE SOBRE LA PAROLA DE DÉU

La casa de la Paraula: l'Església

El *Missatge* del Sínode 2008 —verdadera joia del Sínode!— dedica un dels seus apartats a «l'Església com a casa de la Paraula», la qual «a través dels bisbes en comunió amb el successor de Peire, continua custodiant, anunciant i interpretant la Paraula». Aquesta casa està edificada sobre les quatre columnes que enumera la primera descripció de l'Església primitiva d'Ac 2,42:

1. La columna inicial és *l'ensenyament dels Apòstols* i inclou la predicació de la Paraula de Déu, ja que «la fe ve de sentir la predicació, i la predicació és l'anunci de la Paraula de Crist» (Rm 10,17). Predicació que s'expressa en el *kerigma* o anunci, la catequesi i l'homilia.
2. L'altra columna és *l'Eucaristia* profundament unida a la Paraula de Déu, ja que «l'Església ha venerat sempre les divines Escriures com també ha venerat el mateix cos del Senyor. Per

això, especialment en la sagrada litúrgia, no deixa mai de prendre el pa de vida de la taula [...], tant el pa de la paraula de Déu com el del cos de Crist» (DV 21).

3. La tercera columna està constituïda per les *pregàries*, on ocupa un lloc privilegiat la «Litúrgia de les Hores», la pregària de l'Església per excel·lència, i la *lectio divina* o lectura orant de la Bíblia, a imatge de Maria que «guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2,19).
4. La darrera columna es centra en la «koinonia» o *comunió fraterna*, és a dir, l'amor cristià, ja que per esdevenir germans i germanes de Jesucrist cal ser com «els qui escolten la paraula de Déu i la compleixen» (Lc 8,21).

Dr. Salvador Pié-Ninot

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

La posició de l'Església catòlica

La posició de l'Església catòlica continua essent forta, malgrat tot, com va demostrar la gran participació en la mort de Joan Pau II. L'Església catòlica també és forta als Estats Units. Allà, amb els seus seixanta-dos milions de fidels, és la primera confessió del país en termes relatius, encara que la seva influència és més aviat limitada respecte del nombre de fidels i de la força de les seves institucions.

En l'àmbit mundial, catolicisme d'una banda i neoevangelisme de l'altra es presenten com els principals corrents del futur del cristianisme i de la religió d'Occident. Fins i tot així, no hem d'oblidar les esglésies protestants històriques i d'altra banda l'ortodòxia, que és en gran part la fe de l'Est europeu i de Rússia.

El catolicisme ha reafirmat la seva identitat religiosa: aquest va ser el missatge de Joan Pau II, que el va distanciar del relativisme liberal de la cultura europea. Coherent amb la seva experiència secular, el catolicisme ha predicat la convivència entre les diferents cultures i civilitzacions. D'una banda, el mateix catolicisme, en la seva història, ha absorbit diferents cultures; de l'altra, ha conviscut amb altres cultures i religions.

El catolicisme ha demanat llibertat religiosa per a tothom; ha ofert el diàleg com a terreny de trobada. És una posició en què coincideixen, majoritàriament, ortodoxos i protestants. El moviment neoevangèlic, encara que sense posicions unitàries, i el catolicisme apareixen com els dos grans corrents cristians.

Andrea Riccardi

(*Convivre*, Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

1. ✠ Diumenge. Sant Rossend (Salas 907-Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. Dilluns. Sant Lluç, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. Dimarts. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. Dimecres. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, pa-

pa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. Dijous. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. Divendres. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. Dissabte. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

ENTREVISTA

► JOSÉ RAMÓN AYLLÓN

Pau, el comunicador

Els dies 27 i 28 de gener es va celebrar la 44a edició de les Jornades de Qüestions Pastorals que organitza anualment el Centre Sacerdotal Montalegre. Enguany han estat dedicades a sant Pau, amb motiu de l'any Paulí. El lema escollit ha estat *Sant Pau, obert a les cultures, apassionat per l'Evangelí*. José Ramón Ayllón, filòsof i escriptor càntabre, va impartir la ponència *Sant Pau, un gegant de la comunicació*, en la qual va afirmar que Pau pot «contagiar» als cristians «la seva passió per Jesucrist, la valentia de difondre el seu missatge als quatre vents, la unitat cordial entre tots els cristians i una exquisida fidelitat creativa al *dipòsit de la fe*».

Qui seria sant Pau, avui?

Podria ser un Papa amb el doble carisma de Joan Pau II i Benet XVI, i amb moltes possibilitats d'aconseguir la unitat trencada de tots els cristians. Un comunicador de la seva talla podria ser el president Obama, però només en les formes, ja que els continguts són radicalment diferents: no és el mateix parlar de crisi econòmica que prometre amb garanties la vida eterna.

Què aporta Pau al món d'avui?

Un món que segueix immers en la foscor de la caverna platònica, derrotat per l'escepticisme, sant Pau l'allibera amb la llum de la veritable transcendència, l'únic que la Humanitat sempre ha percebut com a més important que la mateixa vida: l'autèntic sentit de la vida.

Per què li atrau la figura de sant Pau?

Perquè Jesucrist li ha permès veure'l i conèixer-lo a fons, fins al punt de poder dir que «tot ho considero una pèrdua, comparat amb el bé suprem que és conèixer Jesucrist, el meu Senyor». Un tipus amb aquesta experiència extraordinària té molt a ensenyar-me, potser més que ningú. A més, la seva estatura humana em sembla comparable a la de Juli Cèsar, Hernán Cortés o sant Agustí.

Òscar Bardaji i Martín

EL HIMNO AL AMOR

«Si no tengo amor...»

En primer lugar, Pablo señala en los tres primeros versículos (1Co 13,1-3) el sublime significado del amor para nuestra vida. Mediante la yuxtaposición de varias frases condicionales, va tensando un arco admirable y, de este modo, otorga a sus afirmaciones un vigor especial. Aunque una persona posea todos los dones y talentos de la tierra, no le servirán de mucho, porque sin amor todo carece de valor.

Los corintios estaban orgullosos de la oración en lenguas, porque en ella no hablaban en su lengua materna, sino que se abandonaban a la acción del Espíritu y pronunciaban, en un lenguaje extático, palabras que no comprendían. Éste era para ellos el lenguaje de los ángeles, que supera todo lenguaje humano. Ahora bien, con este fenómeno especial del lenguaje yo mismo puedo atraer la atención de los demás. El fundamento de las palabras que pronuncio no es ya el amor, sino mi propio ego, que de este modo se hincha.

Esto no vale sólo para el hablar en lenguas, sino para cualquier lenguaje con el que juego con las palabras para causar impresión. Las palabras pueden ser expresión del amor. Pero también pueden expresar mi necesidad de demostrar lo que valgo. Sólo las palabras que proceden del corazón, que están llenas de amor, tienen una eficacia sanadora sobre las personas. Todo lo demás es únicamente un deseo de notoriedad, un ruido vacío.

El amor es para Pablo el fundamento de nuestro lenguaje. Es la fuente de la que brotan las palabras. Si nuestro lenguaje no lleva en sí la semilla del amor, aunque sea brillante y conenzamos a otros, nuestras palabras no se convierten realmente en una bendición para otros.

Anselm Grün

(*El Himno al amor de San Pablo*, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Trobada de Confirmació a Calafell. Els dies 6 i 7 de febrer va tenir lloc la primera trobada de joves de Confirmació de més d'un dia, amb la presència de 20 nois i noies de Vilanova, Begues i Sant Andreu de la Barca. Com a fil conductor, la nostra «història personal» amb els seus canvis i amb la presència de Jesús que ens acompanya. Van haver-hi moments de jocs, una vetlla de pregària, un videofòrum i la celebració de l'Eucaristia final.

AGENDA

Conferències a Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei, amb motiu dels 800 anys de la parròquia. Les prope-res són el 5 de març, a càrrec de Francesc Orenes i Josep M. Sanglas, sobre l'aplicació del Concili Vaticà II, i el 12 de març, sobre el context social, religiós, polític i lingüístic del 1209, per part d'Àngel Beumala. A les 21 h als locals parroquials. <http://parroquiasantmiquel.molinsderei.net>.

Ritus d'Elecció a la catedral. Avui 1 de març a les 19 h el bisbe Agustí presidirà el ritus d'Elecció del procés d'iniciació cristiana d'un grup d'adults. Això significa que l'Església els reconeix per a rebre els sagraments de la iniciació cristiana (baptisme, confirmació i eucaristia) durant la propera Pasqua.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Servei d'Habitatge Social de Càritas Interparroquial a Vilanova. El passat 11 de febrer es va presentar aquest projecte, amb la presència de responsables civils i religiosos, fruit de la col·laboració amb diverses entitats. Aquest servei facilitarà a famílies, ja en contacte amb Càritas, pisos de lloguer a preus socials, per un cert període de temps fins que assoleixin una estabilitat econòmica.

7a Trobada de l'ESO: Seguint les petjades de Pau.

22 de març. Convocada per les delegacions de Joventut i Catequesi dels bisbats de Sant Feliu de Llobregat, Terrassa i Barcelona, en aquesta ciutat. Acol·lida a la pl. Sta. Anna, itinerari d'activitats a Ciutat Vella, dinar a l'escola Vedruna amb animació a càrrec de Toni Torrelles i eucaristia a la parròquia de Sant Agustí. Inscripcions abans del 7 de març a djoventut@arqbcn.org - 934 121 551. Materials a www.bisbatsantfeliu.org/sant_feliujove/index.html.

Recés de Quaresma de Vida Consagrada. 7 de març, 10 h. Preparat per aquesta delegació i adreçat a tots els religiosos i religioses de la diòcesi, amb la presència del bisbe

Agustí. Acabarà amb un dinar de germanor. Col·legi Sant Ramon de Penyaforç, c/ Ferran 1, Vilafranca del Penedès.

Grups de Diàleg de les parròquies de Vilafranca. 2 de març, 21 h. David Jou farà una xerrada sobre la temàtica de «Fe i ciència», amb un col·loqui posterior amb els participants. Sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

FORMACIÓ

Cicle de conferències: La intimitat de la matèria. Dimarts 3, 10, 17, 24 i 31 de març, 18.30 h. Aquestes xerrades sobre física atòmica, organitzades pel Museu Geològic del Seminari, seran impartides per Mn. Francesc Nicolau a la sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona, c/ Diputació 231.

XI Simposi Claret: La religió en les societats modernes, laïcitat i laïcisme. 28 de març, 9.30-20 h. Organit-

zat per la Fundació Claret, abordarà la conjugació entre l'aconfessionalitat de l'Estat i el respecte per les conviccions religioses. Informació i inscripcions: info@fundacioclaret.org, 934 761 450, www.fundacioclaret.org.

Curset d'Encontre Catòlic de Nuvis (ECN). 28 i 29 de març. Curset intensiu per aprofundir en la relació de parella i la preparació a la convivència diària. D'orientació catòlica però oberta a altres creences. Inscripcions i informació: Efrén Bastida i Antònia Bonjorn, 936 406 858. Centre d'Espiritualitat Josep Manyanet, Begues.

La relació de parella i els diversos rostres de l'amor. 5, 12 i 19 de març, de 19 a 20.45 h. Curs organitzat pel CEP i la Delegació de Pastoral Familiar de Barcelona, obert a tots aquells interessats en el camp de la pastoral familiar i prematrimonial. Conduït pel Dr. Joan Maria Bovet. Inscripcions: Secretaria del CEP, Rivadeneyra 6, 3r, Barcelona, telèfon 933 174 858.

Seminari «Per un ordre mundial més just». Dimarts 3, 10, 17 i 24 de març, de 19.30 a 21.15 h. Xerrades a càrrec d'Ignasi Salvat, sj, Dr. Josep Lligades, Dr. Carlos Comas, Dr. Gaspar Mora i Mn. Josep Maria Fisa. El ponent de cada sessió reflexionarà sobre la realitat social i política actual a la llum de la Doctrina Social de l'Església. Cal inscripció prèvia (gratuïta) a: premsa@justiciaipau.org, 933 176 177. Centre Cristianisme i Justícia, c/ Llúria 13, Barcelona.

Diumenges de Quaresma. A partir d'avui, el bisbe Agustí presidirà la missa de les 19 h de cada diumenge de Quaresma, a la Catedral de Sant Llorenç. El dia 7 l'eucaristia serà animada per la coral Schola Gregoriana de Vilafranca, amb un concert posterior.

ECO DE LA PALABRA

El camino hacia el interior

Hablábamos del efecto terapéutico de la crisis: en el camino de la Cuaresma puede significar un primer escalón de un proceso de crecimiento. En efecto, la crisis nos permite asegurar que nuestro crecimiento no sea en falso, pues nos vuelve a la realidad. Como decíamos, las crisis «tienen la virtud de aclarar la vista, poner al descubierto tanto lo que hay, la vida tal cual es, como lo que somos, nuestro verdadero ser».

Las personas somos como las frutas que ha fabricado la sabia naturaleza. Las frutas tienen lo más valioso bien escondido y protegido. Han desarrollado una piel, un caparazón, para que la semilla, y la pulpa que la acompaña, queden bien resguardadas de las posibles agresiones exteriores. Cuando usamos la fruta para el cultivo o el alimento, sabemos que hay que romper y separar la piel si queremos obtener de ella su mejor beneficio.

Así mismo nosotros. Muy a menudo vivimos instalados en la superficie: vamos viviendo, como si la imagen que damos, nuestra exterioridad, el disimulo de nuestro interior, pudiese funcionar siempre. Pero precisamente aquello que permanece normalmente escondido, es más nuestro, es nues-

tra verdad. Y el movimiento psicológico, consciente o no, que lo mantiene escondido es, como en el caso de los frutos, un deseo de «protegerlo de las agresiones exteriores»; como una voluntad de preservar un espacio de intimidad y de libertad, fuera del dominio ajeno. A veces también queda ignorado incluso por uno mismo, distraído con las cosas o temeroso de reconocer el propio ser.

Pues bien, lo que hace la crisis es romper el caparazón protector y sacar la piel de la apariencia, igual que hacemos con la fruta para poder acceder a la semilla o la pulpa. Así, entendemos el comportamiento terapéutico y educativo de Dios con su pueblo: «El Señor te ha afligido y te ha puesto a prueba para conocer las inclinaciones de tu corazón» (Dt 8,2). No es que Dios ignore lo que hay en nuestro corazón; sino que somos nosotros los ignorantes, y por mucho que nos hablen y se nos predique, hasta que no pasamos por una situación crítica no nos damos cuenta de la realidad. Podemos ir haciendo lo que «está bien», lo que toca, lo que la mayoría de gente piensa que es bueno: gestos solidarios, buenas palabras, tolerancia, comportamiento libre, sensibilidad social... Incluso, en el ámbito re-

ligioso, podemos cumplir con todo cuanto está mandado... Pero el corazón puede ir por otro lado.

—El camino cuaresmal comienza con un ejercicio de humildad y sinceridad, es decir, de realismo valiente. Es cuando vivimos el desmoronamiento de falsas seguridades.

—Entramos así en el camino de la pedagogía divina: desgraciadamente somos de aquella pasta que necesita experimentar la crisis para aceptar la realidad tal y como es.

—Entonces anhelamos por «solucionar» la crisis. Y ojalá alcanzásemos las soluciones correctas. Pero, ¿habremos curado el corazón?

El camino no ha hecho más que empezar. En el horizonte hay una perspectiva aún más profunda y apasionante. No salimos de las imágenes botánicas y recordamos aquellas palabras del Señor: «Os lo aseguro, si el grano de trigo, cuando cae en tierra, no muere, queda solo, pero si muere, da mucho fruto» (Jn 12,24).

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat